

τοῦ Βερολίνου καὶ ἐκ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου καὶ ὡς ἀντιπροσωπεύων τὸ μόνον Κράτος ὅπερ ἐνδιαφέρεται καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς καὶ ἱστορικῶς εἰς τὴν μὴ καταπάτησιν δικαιωμάτων δι' αἵματος κτηθέντων καὶ μόνον δι' αἵματος πάλιν δυναμένων ἢ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἢ νὰ ἐκδικηθῶσιν ἄλλα σβεσθέντα δικαιώματα.

Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ δέον νὰ γίνηται αὐστηρὸς καὶ ἐπιτιμητικὸς λόγος καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ νεαρᾷ ἡγεμονίᾳ τῆς Βουλγαρίας τελομένων παραβιάσεων τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων διὰ παρανόμου ἀρπαγῆς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σχολείων τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων.

Ταῦτα πάντα ἐλπίζομεν ὅτι καὶ πρὶν διατυπώσῃ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τὰ ἔχει σκερθῆ καὶ μελετήσῃ ὁ ἐντιμὸς κύριος Κοντόσταυλος.

Καλιδῶν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν Κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν ἅμα φθάσῃ ἐκ Μόσχας τὸ τηλεγράφημα τῆς Στέφως τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ διὰ Κέρκυραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ, συνοδούμενος ὑπὸ τῶν ὑπασπιστῶν κυρίων Βάσσου καὶ Ρεϊνεκ. Ἡ διαμονὴ του ἐν Μονρεπῶ, ὅ ἐστι μεθερμηνεύμενον τὸ Ραχάτιμου, δὲν θὰ ὑπερβῆ τὸν μῆνα.

Ὁ Ναύαρχος Σαχίνης ἐχάθη!

Τὴν ἐπάνοδον τοῦ ναυάρχου καὶ αὐλάρχου ἐξ Ὀδησοῦ

ἀνέμενον ταχύτερον ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Εἶχαν χάσει λοιπὸν τὴν διεύθυνσίν του καὶ ἐδέησεν ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας νὰ τηλεγραφῆσῃ εἰς τὸν πρόξενον κ. Βουτσινᾶν ποῦ ὁ Σαχίνης βρισκεται. Ὁ κ. Βουτσινᾶς εὐρεθεὶς νὰ ἦνε δυσπρεσטיμένος μετὰ τὸν ὑπασπιστὴν τῆς ὑπηρεσίας ἀπήντησεν εἰς τὸν κ. Καλλίνισκην ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἀνεχώρησεν ἐξ Ὀδησοῦ, κατευθυνόμενος ἐδῶ. Ὡστε,

Ὁ Ναύαρχος Σαχίνης εὐρέθη!

Εἰσέτι ὑπὸ σκέψιν διατελεῖ τὸ εἰς Βισβιάδεν ταξίδιον τοῦ Βασιλέως διὰ λουτρά· μπορεῖ καὶ νὰ γίνῃ· μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γίνῃ. Ἄν μετὰβῆ, ὁ συνοδούσων τὸν Βασιλέα ὑπασπιστὴς ἔσται ὁ κ. Χαδζῆ Πέτρος.

Ἡ Βασίλισσα κατὰ τὴν ἐπάνοδόν της ἐκ Μόσχας δὲν θὰ διαμείνῃ εἰς Κέρκυραν, εἰμὴ ἴσως κάμμιν ἡμέραν· θὰ παραλάβῃ μόνον τοῦ βασιλόπαιδας μεταβαίνουσα κατ' εὐθείαν εἰς Τατόϊ.

Χθὲς ὁ Βασιλεὺς μετὰ ὅλα τὰ παιδιὰ ἐξέδραμεν εἰς τὸν Ναύσταθμον συνοδούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Χαδζῆ Πέτρου, Κουτσούκου καὶ Καρακατσάνη. Ἐν τῇ ἐπάνοδῳ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὰ ἔξῃ του τοῦ παιδιὰ σὰν καλὸς νοικοκύρης ἐπέβαινε μιᾶς καὶ μόνης ἀμάξης, στρυμωγμένος ἐντὸς τῆς τρυφερᾶς πλάσεως του.

Τί νομίζετε προετοιμάζει ὁ «Παρνασσός»;

Ἔκθεσιν Σκυλῶν, ἴσως δὲ καὶ γάτων.

Πρόεδρος τῆς ἐκθέσεως διωρίσθη par droit de naissance et par droit de couquète ὁ κ. Μιστριώτης.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 476)

Ὁ δεσμώτης ἀνύψωσεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν με ἀναγνωρίζεις;

— Ἰωάννα, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Λυκογιάννης.

— Τὴν Ἰωάνναν, ἢ ὅποια σοῦ ὀφείλει τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν ἐσώσαμεν ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. . . Θὰ τὴν ἐπανίδῃς, τὸ ἐλπίζω, Λυκογιάννη, καὶ θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ. Εἰπέ μοι, Λυκογιάννη, φίλε μου, ἐπιθυμεῖς νὰ ἴδῃς ὡσαύτως καὶ τὴν Ἐρριέττην;

— Ἐρριέττην! ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς μετὰ τόνου ἀπεριγράπτου τρυφερότητος.

— Λυκογιάννη, θὰ ἐπανίδῃς τὴν Ἐρριέττην, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ δεσμώτης ἠτένισε τὸν κ. Λαγγάρδ, ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀνα-

γνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐκ τῆς συστολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν του κατενόει ἕκαστος ὅτι ἐπὶ μάτην φεῦ! ἠγωνίζετο, νὰ ἀντιληφθῇ.

— Δυστυχὲς θῦμα! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ ὀδυνηρῶς.

Καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας εἰς τὸν Λυκογιάννην.

Ὁ δεσμώτης λαβὼν αὐτὰς ταπεινῶς ἔφερεν ἐπὶ τῶν χεῖλέων του.

— Ἄ! ἡ καρδία μου συντρίβεται! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας, ἀφοῦ ἤνοιξε τοὺς βραχίονας:

— Ἐλθὲ, ἐλθὲ, εἶπε.

Ὁ Λυκογιάννης, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα ἀπηύγαζε λάμψιν εὐτυχίας, ἐνοήσας ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ κυρίου Λαγγάρδ.

Ὁ ζάπλουτος ἀνὴρ προσεκόλλησε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχοῦς ἀποκλήρου.

Ὁ Λυκογιάννης ἐκλαιεν, ἐνῶ ὁ κ. Λαγγάρδ, ὅστις εἶχε λυγμοὺς πνιγομένους ἐν τῷ λάρυγγί του, ἐφοβήθη ἐκ τῆς σύγκλησέως του.

— Μετ' ὀλίγον, φίλε μου, μετ' ὀλίγον, εἶπεν εἰς τὸν δεσμώτην ἐξεληθὼν μετὰ σπουδῆς.

Ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἀνέμενον ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἐκλείσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου.

Ὁ βουλευτὴς Τρικκάλων κ. Ραδινὸς ἐκτιθεταὶ ὡς ὑποψήφιος Δῆμαρχος. Θάκενωθῆ λοιπὸν ἡ θέσις, καὶ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τίς νομίζετε προαλείφεται; Ὁ ἀψίχως Ἀνδρέας Κουμανούδης ὁ Τρομερός.

Μεταξὺ τῶν νέων δημάρχων τῆς πόλεως Μεσολογγίου μετὰ χαρᾶς ἠκούσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Βάλβη, υἱοῦ τοῦ μεγάλου πολίτου ἀοιδίμου Βάλβη. Ὁ νέος οὗτος ὑποψήφιος πεπρωκισμένος μὲ προσόντα νοημοσύνης καὶ παιδείας, ἐξαίρετα καὶ μὲ χαρακτῆρα πολύτιμον, ὃν ἐκληρονόμησεν ἐκ τοῦ πατρὸς του, πεποίθαμεν ὅτι ἔχει μέγα μέλλον ἐν τῇ ἐκτίμησιν καὶ τῇ ἀγάπῃ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ἡ ἐφημερίς ἡμῶν νεωτεριστικῶν ἀρχῶν πάντοτε καὶ ἐν τοῖς προσώποις καὶ ἐν τοῖς πράγμασι, μεγίστην ἀνακούφισιν τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν καὶ πολιτικῆς ἀθλιότητος θεωρεῖ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισιν νέων προσώπων ἀπηλλαγμένων τῶν ὀλεθρίων ἠθῶν τῆς κρατούσης τάξεως, ὅταν μάλιστα τὰ νέα ταῦτα πρόσωπα κατέρχωνται εἰς τὸ στάδιον μὲ τοιαῦτα κεφάλαια προσωπικῆς ἀξίας καὶ οἰκογενειακῆς ὑπολήψεως, οἷα ὁμολογουμένως κέκτηται ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας Βάλβης. Αὕτη εἶνε ἡ ἐκτίμησις τῶν Ἀθηνῶν περὶ τοῦ νέου τούτου ὑποψηφίου· πεποίθαμεν δὲ ὅτι τοιαύτη ἔσται καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἡρώϊκου Μεσολογγίου κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς.

Εἰς **τριακοσίας** καὶ πλέον πόλεις λειτουργεῖ ἡ θαυμασία Ἐδισίωνειος ἐφεύρεσις τοῦ τηλεφώνου.

Ἐκ τῶν πρώτων πόλεων, εἰς ἃς εἰσῆλθῆ ὁ ἀριστοουργηματικὸς αὐτὸς τρόπος τοῦ νὰ ὀμιλῆς ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά σου, ἥτις κείται εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς πόλεως μὲ τὸν φίλον ἢ τὴν φίλην σου, ἥτις κ ε ἰ τ α ι εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς

πόλεων, θὰ ἦσαν καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἂν δὲν εὕρισκετο εἰς τὰς Ἀθήνας χονδροειδὲς ἐμπόδιον τοῦ τηλεφώνου—τίς ἄλλος; ὁ κ. Τρικούπης.

Ὁ κ. Στεφανόπουλος, ὁ συμπαθητικώτατος καὶ προοδευτικὸς συντάκτης τοῦ «Ἀγγελιαφόρου Ἀθηνῶν» καὶ διευθυντῆς τοῦ πρακτορείου Χαβᾶ ἢ ὀρθότερον Ἀβᾶ, καὶ ὁ κ. Νικολόπουλος ὑπάλληλος ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν οἰκονομικῶν, ἀνέλαβον τὴν ἐπιχείρησιν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ τηλεφώνου εἰς τὰς Ἀθῆνας, συνεννοήθησαν μὲ τὴν Κεντρικὴν Ἐταιρίαν τῶν Τηλεφώνων ἐν Παρισίοις, ἔφεραν σύρματα καὶ μηχανάς, ἔκαμαν πειράματα ἐπιτυχῆ, ὑπέγραψαν σύμβασιν μετὰ τῆς προκατόχου κυβερνήσεως Κουμουνοδούρου, ὅτε δ' ἐμελλον νὰ προκηρῦξουν τὴν ἐπιχείρησιν καὶ νὰ θέσουν αὐτὴν εἰς ἐνεργεῖαν, εὔρον ἐνώπιον αὐτῶν τὴν διακεκριμένην σχολαστικότητα τοῦ κ. Τρικούπη, ὅστις ἐννοοῦσε νὰ τοὺς σβύσῃ δύο ὄρους ἀπὸ τὴν σύμβασιν, δύο ὄρους πολὺ λογικούς καὶ πολὺ σπουδαίους, ἀναξίους καὶ νὰ τοὺς ἀναγράψῃ κἀνεῖς.

Καὶ τώρα ἀντὶ ὑπηρεσίας τηλεφώνου ἐν Ἀθήναις—διὰ νὰ δεῖξωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἀμερικανίζομεν ὀλίγον ἔχομεν δίκην τηλεφώνου—περιορίζονται δὲ μόνον τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, τὸ Παλάτι καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ Σιδηροδρόμου νὰ ἐπωφελῶνται τὴν θαυμασίαν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἀδισων, ἡ δὲ πόλις νὰ στερῆται τοῦ εὐεργετήματος καὶ τῆς εὐκολίας καὶ τῆς νοστιμάδας αὐτῆς, χάριν εἰς τὸ περιφανὲς καμῆλα· πείσμα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μας, φθονοῦντος τοὺς Ἑλληνας του, μὴ τύχῃ καὶ πάρα πολὺ πολιτισθῶσι καὶ παύσουν ἀναγνωρίζοντες αὐτὸν ἔξοχον μεγαλοφυῆαν, ἀνωτέραν τοῦ Ἐδδισων.

Τώρα ὅμως ὅτε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἀντὶ τῆς πρώην καμηλοπαρδάλως ἔχομεν τὸν ὄλον μουσικὴν καὶ συμβιβασμὸν κ. Λομβάρδον, ἐλπίζομεν ὅτι ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῶν δικαστηρίων ἢ ἐπιχειρήσεις θὰ εἰσπηδήσῃ εἰς τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου, ἐπιτρεπομένου εἰς τοὺς κυρίους

Ὅτε ἦτο ἐκτὸς τῆς εἰρκτῆς, ὁ κ. Λαγγάρδ ἠδυνήθη νὰ ἀναπνεύσῃ δι' ὄλων τῶν πνευμόνων του, ἀλλὰ λίαν τεταραγμένος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ καθησυχάσῃ ἔφθασεν εἰς τὸ προάστειον καὶ ἐξηκολούθησε πορευόμενος μακρὰν τῶν οἰκιῶν, ἐπὶ ἐρήμων ὁδῶν, ὡς ἔχων ἀνάγκην μονώσεως, ἵνα φέρῃ τὴν τάξιν εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὅτε ἐπανῆλθε μετὰ δύο ὥρας εἰς τὴν πόλιν, τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἀναλάβει τὴν συνήθη γαλήνην. Μεταβάς εἰς τὸν συμβολαιογράφον ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον, εἶτα εἰς τὸν ἐπιπλοτέχνην, ὅστις εἶχε λάβει ὀριστικὰς διαταγὰς τοῦ κ. Λαγγάρδ διὰ τοῦ Λανδρῦ. Οὗτος τοῦ ὁποῦ οἱ ἐργάται ἐργάζοντο εἶδη, ὑπεσχέθη ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, τεσσαρῶν τὸ πολὺ, ἡ οἰκία ἠδύνατο νὰ δεχθῆ τοὺς μέλλοντας νὰ κατοικήσουν.

Εἶχε δὲ προπληρωθῆ ὑπὸ τοῦ Λανδρῦ ἐξακισχίλια φράγκα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐπανελθὼν οἶκαδε καὶ ἀποσφραγίσας φάκελλον, ὃν ἀνθρωπὸς τις πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἔφερε καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Λανδρῦ, ἀνέγνω :

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ἡ αἴτησίς σου ἀπειθουθεῖσα εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπινάλλ, ἐγένετο εὐνοϊκῶς δεκτὴ. Εὐθύς ὡς ἐπιθυμήσητε, ὁ Λυκογιάννης θὰ παραδοθῆ εἰς ὑμᾶς.

»Δέξασθε κτλ.»

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐμειδίασε καὶ ἀνεστéναξε ταυτοχρόνως. — Ὁ κύριος εἶνε εὐχαριστημένος; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρετῆς. — Μάλιστα, καλέ μου Λανδρῦ· τέλος ἤρχισα νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ.

Οὐδεὶς πλέον ἠκούετο θόρυβος ἐν τῇ πόλει καὶ αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον «ὁ δούξ τῆς Λορραίνης», ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο ἀργά, ἦτο σιωπηλόν. Ὅλα τὰ φῶτα, πλὴν ἐνὸς μόνου, εἶχον σβεσθῆ ἀλληλοδιαδόχως.

Τὸ μόνον δὲ τοῦτο φῶς, τὸ ὁποῖον ἐφεγγε διὰ τῶν παραθύρων, παρὰ τῇ προκεχωρημένῃ ὥρᾳ τῆς νυκτός, ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Λαγγάρδ.

Ὁ μυστηριώδης προστάτης τοῦ Λυκογιάννη ἔγραφε ἐπιστολάς.

ΙΕ'

Η ΑΔΕΛΦΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

Ἐφραῖαν τινὰ πρῶταν ὁ Ραοὺλ Δεσιμαῖζ ἀφίκετο εἰς Βωκούρ, εὐπάρυφος καὶ φαεινός. Ἀναμφισβότως μετὰ τὰ σοβαρὰ γεγονότα τῶν προηγουμένων μηνῶν, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ, ἐπαναβλέπων τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του ἐν τούτοις δὲν ἤρχετο εἰς τὸν πύργον χωρὶς τῆς ἐλπίδος ὅτι, καθὺς πάντοτε, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἡ ἐξαι-

Στεφανόπολιν και Νικολόπουλον να ποιήσουν έναρξιν του τηλεφωνικού συνδέσμου των βουλομένων συνδεθῆναι. Εἶνε ἐγκλημα να παρεμβάλλωμεν προσκόμματα εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκπολιτευτικῆς.

Ἀνεχώρησε σήμερον τὴν πρωίαν ἐπιστρέφων εἰς Θεσσαλονικίην ὁ κ. Ἄδαμς Ἀνακατωμένος μετὴν ροδοκόκκινῃ ἀνεψιᾷ του.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ περισυνῶ Ἰουλίου ἀνεγράφετο εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀρκετὰ πρωτότυπος διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως ἐγκληματικῆς πράξης, συμβᾶσα ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ πράξις αὕτη ἐξεδικάζεται σήμερον καὶ ταύτης τὸ ἱστορικὸν μεταδιδόμεν σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ὁ παθὼν Χάλας, καρραγωγεὺς, εἶχε μαλώσει μετὸν ἕνα τῶν κατηγορουμένων Πυρρῆν, διότι οὗτος ἐνόμισεν ὅτι ὁ πρῶτος ὕβρισε τὴν γυναῖκα του· ὥστε καὶ ἐδῶ ὁ πρῶτος σπόρος τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ἡ γυνὴ τοῦ περιφήμου Ἰακάλ τῶν Μοϊκανῶν. Ὁ Χάλας εἶχε σύρει μάχαιραν κατὰ τοῦ Πυρρῆ, δι' ὃ κτεμηνύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τῆ συμβουλῆ τοῦ ἑτέρου τῶν κατηγορουμένων Μεγαρίτου, ἀπειράθη νὰ ζητήσῃ συμβιβασμὸν μετὸν μηνυτὴν του, ὅστις ὅμως ἀπέτυχε.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ παθὼν ἐκάθητο εἰς τὸ παρά τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματός καφενεῖον τὸ «Σύνταγμα», ὅτε ὁ Με-

γαρίτης προσκαλεῖ αὐτὸν εἰς τὸν παρακείμενον σταυλὸν τοῦ Πυρρῆ, λέγων ὅτι δῆθεν ἔχει νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ· ὑπακούει εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἀλλ' ἀντὶ πάσης κουδέντας ὁ Χάλας δέχεται εἰς τὸ πρόσωπον μίαν καλὴν χαστουκιάν, κεκαρυκευμένην μετὰ τὰς δεούσας ὕβρεις. Ὁ παθὼν διευθύνεται ἐκεῖθεν εἰς τὸ παρά τὸ φανάρι τοῦ Διογένοους ἀγορῆς του, κατόπιν εἰς ἕνα καφενεῖον διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέν του, καὶ ἔπειτα διὰ τοῦ γύρου τῆς Ἀκροπόλεως διευθύνεται πρὸς τὸ γκάζι· ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ τὸ ποθητὸν τέρμα τῆς πορείας του, σταματᾶται ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ τῶν δύο κατηγορουμένων, ὕβρίζεται, ρίπτεται εἰς τὸν παρακείμενον χάνδακα, ὁ εἰς τῶν κατηγορουμένων Μωραΐτης τοῦ ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ ὁ ἕτερος Πυρρῆς ἐκκενοῖ ἐντὸς τοῦ στόματος τὸ ρεθόλβερ του· ἡ σφαῖρα διήλθε διὰ τῆς γλώσσης εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὅθεν ἔπειτα ἐξήχθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Μαγγίνα. Τότε ὁ παθὼν ἀπέμεινε ἀπνους ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐντὸς τοῦ χάνδακος· ὅτε συνῆλθεν, ἐπειράθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ οἰκημά του, καὶ τῆ βοηθείᾳ ἐνὸς χωροφύλακος, ὃν συνήτησε, μετεφέρθη εἰς παρατυχόντα οἰκίσκον, ὅπου ἔτυχε τῶν πρώτων βοηθειῶν. Ἐκεῖ ἦλθον πολλοὶ νὰ τὸν ἴδουν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς ὁ δράστης Πυρρῆς· ἀλλ' ὁ παθὼν ἐπὶ τῆ θέᾳ τοῦ κατηγορουμένου, ἠγέρθη ὀρθίως, ἀπώθησεν αὐτὸν, καὶ μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς πληγῆς του νὰ ὀμιλήσῃ, τοῦ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν οὐρανὸν, ἢ, κατὰ τὴν ποιητικὴν φράσιν τοῦ παθόντος, «τὸν ἔδειξε ἔς τὸ Θεὸ», καὶ ὕστερα κατέπεσεν ἀπνους, διότι τὸν «ἐλίγωσε τὸ αἷμά του».

Αὐτὰ περίπου κατέθηκεν ὁ παθὼν δὴ γλώσσης ἀπλοικῆς, ἀλλὰ ζωηρῶς καὶ θερμῶς, ὑποβλήθεις εἰς μακρὰν ἐξέτασιν καὶ μὴ κρύπτων ἐν τέλει τὴν ἀδυναμίαν του πρὸς τὰς παρατεινομένας ἐρωτήσεις ἐνὸς τῶν κυρίων ὑπερασπιστῶν, ὅστις προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ συμπεράσματα πάντῃ ἀντίθετα πρὸς τὴν κατάθεσιν του. Διότι εἶνε ἀμφίβηλος κάπως ἢ ὑπόθεσις· οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ παθόντος μάρτυς παρευ-

ρετος αὐτοῦ μήτηρ θὰ ἐπλήρου τὰ πάντοτε φεῦ! κενὰ θυλάκιά του.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐδέχθη τὸν υἱὸν της ὡς συνήθως μετὰ πολλῆς τῆς τρυφερότητος.

Διάφορος ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ, ἧς ἔτυχεν οὗτος παρὰ τῆ ἀδελφῆ του. Ἡ Ἐρριέττη ἔδειξεν εἰς τὸν Ραοῦλ ἐκπεφρασμένην ψυχρότητα καὶ δὲν ἐπέτρεψε μάλιστα νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Ὁ νεανίας μόνον ἐξεπλάγη, ἐνῶ ἕτερος θὰ ὑρίσκατο πραγματικὴν θλιψίν.

Ἡ βαρὴν ἐπίσης ἐξεπλάγη βλέπουσα ὅτι ἡ Ἐρριέττη εἶχε τι ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ της. Τί ἀρά γε; Δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μαντεύσῃ, ἀλλ' ἐπεφυλάχθη νὰ ἐρωτήσῃ βραδύτερον τὴν θυγατέρα της ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ δὲν ἦτον ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ της, διαρκούντος τοῦ πολέμου, διότι εἶχε μάθει παρὰ τοῦ κ. Βιολαῖν, ὅστις εἶχε συναντήσῃ αὐτοὺς εἰς Γενουήν, ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ καὶ ὁ Ραοῦλ εἶχον διέλθει ἡσύχως τοὺς ἑξ τρομεροὺς μῆνας ἐν Ἰταλίᾳ, μακρὰν τῶν βομβῶν καὶ τῶν πρωσικῶν σφαιρῶν.

Παρὰ τοῦ κ. Βιολαῖν δὲ εἶχε μάθει ὁ Ραοῦλ τὴν θλιβερὰν λύσιν τοῦ δράματος τοῦ Μαρέιλ. Μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν ἀπόπειραν ἀνεχώρησε μετὰ σπουδῆς ἐκ Βωκούρ, ἀλλ' ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως ἦτο λίαν ἀνήσυχος, διότι ἐφοβεῖτο εὐλόγως τὰς τρομερὰς συνεπειὰς

τῆς μισητῆς πράξεώς του καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, βλέπων ὡς σπάθην τοῦ Δαμοκλέους ἐπικεκαμμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν τιμωρίαν· ὅτε δὲ ὁ πατήρ του ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν του νὰ καταφύγῃ εἰς Ἰταλίαν, ἔβιασεν αὐτὸν νὰ πραγματοποιήσῃ ὡς τάχιον τὸ σχέδιον τοῦτο.

Ἀλλὰ μαθὼν κατόπιν ὅτι ἡ Ἰωάννα ἐπνίγη καὶ ὅτι πρὶν ἢ ριφθῆ εἰς τὸν ποταμὸν δι' ἐπιστολῆς της κατήγγειλε τὸν Λυκογιάννην, ἀνέπνευσεν, οἱ δὲ φόβοι του ἐξηλείφθησαν ἐπειδὴ καὶ ἐπίσθη ὅτι ἡ Ἰωάννα μὴ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν ἐξέλαθεν ἀντὶ τοῦ Λυκογιάννη. Καὶ τώρα ἠδύνατο νὰ ἦνε ἥσυχος, νὰ κοιμᾶται ἀτάραχος, διότι τὸ τρομερὸν μυστικὸν θὰ ἔμενε τεθαμμένον· ἔπειτα ὁ Λυκογιάννης συλληφθεὶς δὲν ὀμίλει· ἄρα τίποτε δὲν εἶχε νὰ βοηθῆ. Ὁ ἀγριάνθρωπος θὰ δικασθῆ, θὰ καταδικασθῆ πιθανῶς· τί δὲ πρὸς αὐτὸν ἂν εἰς ἀθῶος τιμωρηθῆ ἀντὶ τοῦ ἐνόχου;

Δὲν ὀφείλομεν λισπὸν νὰ ἐκπλησώμεθα βλέποντες τὸν Ραοῦλ Δεσιμαῖζ ὅτι ἐπανέρχεται ἐν τῷ χωρίῳ νικηφόρος, ὑπερήφανος, μετὴν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Μετὰ μεσημβρίαν, ἐπωφελουμένη ἡ Ἐρριέττη τῆς ἀπουσίας τῆς μητρὸς της, ἧτις ἔδιδεν ἀκρόασιν εἰς ἕνα τῶν ἐνοικιαστῶν, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν της:

— Ἐὰν θέλετε νὰ με ἀκολουθήσητε εἰς τὸν θάλαμόν μου, ἔχω κάτι τι νὰ σᾶς δώσω.

ρίσκοτο εκεί, και ἡ ὑπεράσπισις ἐφαίνετο τείνουσα νὰ ἀποδῶσῃ εἰς τυχαῖον ἢ ἄλλο τι αἷτιον τὸν τραυματισμὸν τοῦ τῶν κατηγορουμένων ἀρνούμενων τὴν πρᾶξιν.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἱατροῦ κ. Μαγγίνα, ἐκτιθεμένου εὐγλώττως τὰς εἰκασίας ἢ τὰς βεβαιότητας τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ εἶδους τοῦ τραύματος καὶ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ἀποστάσεως, ὁ εἶς τῶν κυρίων συνηγόνων ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ τοῦ στόματός του ἡ φράσις μὴ χ ε ρ ὀ τ ε ρ α ὡς συμπέρασμα ἀποράσεώς τινος τοῦ κ. Μαγγίνα· ἀλλ' ὁ κ. Μαγγίνας ὀργισθεὶς διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ρήσεως, καὶ ἐδέησεν ἡ παρέμβασις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κ. Ρόκου Χοῦδᾶ ἡ ἀπολογία ἐκ μέρους τῶν συνηγόνων. ὅπως πεισθῆ ὅτι οὐδὲν προσβλητικὸν δι' αὐτὸν εἶχεν ἡ φράσις.

ΝΕΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΩΝ ΕΠΟΙΚΗΣΙΣ

Ἐσχάτως ἀφίκετο νέα ἐπιτροπὴ χωρικῶν τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος ζητοῦσα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέσα τῆς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ἐγκαταστάσεως. Τὸ περιεργότατον εἶναι ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐπιτροπὴ ἔρχεται ἐκ χώρας ἐγγύτάτα τῆς πόλεως κειμένης καὶ ἐν ἣ τῶς δὲν ὑπῆρχε οὐδὲ σκιά πνεύματος μετοικισμοῦ. Δύο ἄνδρες πελώριοι καὶ παραδοξοτάτης περιβολῆς ἀποτελοῦσι τὴν ἀξιότιμον ταύτην ἐπιτροπήν, οἱ κύριοι Ἰωάννης Χαριντίνης καὶ Εὐστάθιος Σάββα Πασαλί-

δης· φέρουσι ἐπὶ κεφαλῆς δασύδους φέσιον περιθαλλόμενον διὰ τσεμπερίου, τὸ βρακίον αὐτῶν εἶναι ἐξ ἐριούχου μαλλίνου, τέκνον τῆς ἰδίᾳς των βιομηχανίας καὶ χρώματος καστανοῦ, ἀντὶ ἐπανωφορίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων των λιτότατον κοντογούνιον, τὸ ὁποῖον ἐφάπτεται τοῦ βρακίου διὰ παραδόξου ἐπίσης καὶ ἀχρόου ζωναρίου, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ μὲν εἶναι δεδεμένον, ἀλλαχοῦ δὲ ἐλευθεροκοινωνεῖ μετὰ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος· ἔχουσι περικνημίδας μαλλίνους καὶ τὰ τσαρούχια αὐτῶν εἶναι σχεδὸν ὅπως ὄλων τῶν ἐλλήνων χωρικῶν. Ἡ προφορὰ αὐτῶν ἔχει καταπληκτικὴν σκληρότητα καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶναι αὐτόχρημα ἀκατάληπτος εἰς τοὺς ἑλληνας. Ἐχουν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἑλληνικὸν βασιλεῖον καὶ εἰς τὸν ἐθνισμὸν των, εὐτυχῆς πλάνη τὴν ὁποίαν ἔρχονται νὰ ἀποβάλωσιν ἐν Ἑλλάδι τὰ μακρὰν ζῶντα τέκνα τῆς· διότι ἐκεῖ κάτω πλησίον τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη διενυκτέρευεν εἰς τι χάνιον, ἔκλεψαν τὴν μόνην περιουσίαν ἀμφοτέρων συγκειμένην ἐξ ἐνὸς ταλλήρου. Ὡς ἐκ τούτου ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ φίλος μας καὶ συμπατριώτης των κ. Ἱεροκλῆς καὶ χάριν καθήκοντος καὶ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἱεροκλέους ζήτημα τοιούτου μετοικισμοῦ δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Τραπεζοῦντος· μετὰ σφοδρᾶς δὲ ἀγανακτήσεως ὁμιλεῖ κατὰ τῶν ἀφρόνων ἐκείνων προξενικῶν ὑπαλλήλων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, οἵτινες διὰ νὰ ἀποδείξωσι πνεῦμα πολιτικὸν καὶ διὰ νὰ συμπαθοῦν εἰς τοὺς προϊσταμένους των ὡς ὑπάλληλοι δυνάμειοι νὰ ἐπιηρέασωσι τὰ πλήθη, διέδωκαν ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ἀρχιερέως Τραπεζοῦντος, νεανίου ξένου καὶ ἀπείρου, παραλόγους ἐπαγγελίας παρὰ τοῖς ἀπλουστάτοις τούτοις χωρικοῖς οἵτινες ζῶσι μὲν πενόμενοι δεινῶς ἐν τοῖς χωρίοις των, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἤμιστα αἰσθάνονται τὰ δεινὰ τῆς

— Ἀμέσως, ἀδελφή μου, σὲ ἀκολουθῶ.

Ἄφου ἀνήλθον εἰς τὴν πρώτην ὄροφὴν, ἡ νεᾶνις εἰσήγαγε τὸν ἀδελφὸν τῆς εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς καὶ ἐφρόντισε νὰ κλειθῇ τὴν θύραν.

— Εἰπέ μου, ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, γιὰ τί μοῦ ἔκαμες σήμερον τὸ πρῶτὸν ψυχρὰν ὑποδοχὴν;

— Ἄ! νομίζετε; ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Ἐρριέττη.

— Δὲν με συνείθισες εἰς τοσαύτην ψυχρότητα, εἰς τοσαύτην αὐστηρότητα· ἄλλοτε μοῦ προσηγόρευες διὰ τοῦ σὺ—τοῦτο εἶνε μαγευτικὸν διὰ τοὺς ἀδελφούς—τώρα μοῦ μιλάς διὰ τοῦ σ ε ἰ ς, μὲ μνησικακείας, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Μήπως μνησικακεῖς ἐναντίον μου διότι δὲν σοῦ ἔγραψα κατὰ τὴν διαμονὴν μας ἐν Ἰταλίᾳ; Ἄλλ' ἠξέυρεις ὅτι δὲν ἐγνωρίζω ποῦ εἴσθε ἡ μήτηρ μου καὶ σὺ.

Ἡ Ἐρριέττη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐὰν δὲν ἦνε τοῦτο, τί εἶνε λοιπόν; Βεβαίως ἔχεις τι ἐναντίον μου. Ἰδῶμεν, τί σὲ ἔκαμα;

— Τίποτε.

— Τότε εἶσαι κακοδιάθετος, ἔχεις τὰ νεῦρά σου· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τί σὲ ἐπταῖσα ἐγὼ καὶ τᾶχεις μαζί μου;

— Σὲ παρεκάλεσα ν' ἀναβῆς εἰς τὸ δωμάτιόν μου γιὰ νὰ σοῦ δώσω τι, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη, διακόπτουσα τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

— Ἀλκῶς;

Ἄνοιξασα σύρτην ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βάθους μικρὸν δέμα περικεκλισμένον διὰ σηρικῶν ράκους, τὸ ὁποῖον ἀφαιρέσασα ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ δεικνύουσα εἰς τὸν Ραοῦλ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον, ἅπερ εἶχε φέρει εἰς αὐτὴν ὁ Λυκογιάννης.

— Γνωρίζετε τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ;

— Βεβαίως· εἶνε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου καὶ ὁ δακτύλιός μου, τὰ ὁποῖα ἐλησμονήσα ἐδῶ τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Ἄ! Νομίζετε ὅτι τὰ ἐλησμονήσατε ἐδῶ;

— Εἴσθε βέβαιος;

— Διάβολε· ὄχι, πιθανὸν νὰ τὰ ἔχασα εἰς τὸ περιβόλι.

— Ἡ ἄλλου;

— Ἡ ἄλλου, ἐπανέλαβε. Σεῖς εὔρετε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα;

— Ὅχι.

— Τίς λοιπόν;

— Ὁ Λυκογιάννης.

Ὁ Ραοῦλ ἐφρικίασε καὶ ἤλλαξε χρῶμα.

— Ποῦ λοιπόν τὰ εὔρεν; ἠρώτησεν ὑποτονθορίζων.

— Θὰ τὸ μάθητε, Ραοῦλ, ἀναπολῶν τὸν τόπον, ὅπου τὰ ἔχασατε.

Ὁ ἄθλιος ἐθορυβεῖτο.

τουρκικής διοικήσεως. Πρώτος ὁ μεγαλεπήβουλος κ. Μπέτσος, τῶς ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Τραπεζοῦντι ἐπίστευσεν ὅτι ὑπηρετεῖ τὸν ἐλληνισμόν προσπαθῶν νὰ ἀπογυμνώσῃ τὴν μικρὰν Ἀσίαν τῶν κατοίκων τῆς· ἡ δὲ κυβέρνησις εἶχε τὴν ἀπλότητα νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς ἐκθέσεις ἀγυρτικὰς καὶ νὰ ἀνταμείψῃ μάλιστα διὰ προβιβασμοῦ τὸν ὑποπρόξενόν τῆς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Σαμψοῦντος ὑπῆρξεν ἀσθενές τι πνεῦμα μετοικισμού εἰς Ρωσσίαν ἕνεκα τῆς ἐκεῖ συνοικίσεως πολυαριθμῶν Κιρκασίων. ἀλλὰ μετὰ τὴν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν μιᾶς ἢ δύο ἀποπειρῶν εὐαριθμῶν τινῶν οἰκογενειῶν τὸ πνεῦμα τοῦτο θὰ κατεστέλλετο ἐντελῶς, ἂν μὴ ἐνισχύετο. Καιρὸς εἶναι οὐχ ἥττον νὰ παύσῃ τὸ δλέθριον καὶ ἀπάνθρωπον τοῦτο παιγνίδιον. Αἱ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν ἐλληνικαὶ χῶραι ἔχουσι ἀνάγκην τῶν ἐλλήνων τῶν· οὐδὲ εἶναι ἐντιμον πρᾶγμα νὰ ἐξεγειρώμεν ἐλπίδας εὐζωίας καὶ εὐδαιμονίας παρὰ χωρικοῖς προπατορικῆς ἀπλότητος, ἐν ᾧ δὲν ἔχομεν μῆτε κἄν γαίας νὰ παραχωρήσωμεν αὐτοῖς, καὶ ἐν ᾧ δὲν εἶναι βέβαιον ἂν οἱ Ἕλληνες χωρικοὶ τῆς Θεσσαλίας, οἱ μὴ ἔχοντες μῆτε ἀγρὸν μῆτε οἴκημα, εἶναι εὐτυχέστεροι τῶν ἀνθρώπων τούτων οἵτινες εἶναι μὲν ἀναμφιβόλως πτωχότατοι καὶ δυστυχεῖς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἔχουσι ἰδιόκτητα χωρία, ἰδίους ἔκαστος ἀγρούς καὶ ἰδίαν ἐστίαν.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΣΤΕΨΙΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἡ μεγάλη τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ Κζάρου τελεῖται ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐντὸς τῶν τειχῶν

τοῦ Κρεμλίνου ἐν Μόσχᾳ. Τὸ Κρεμλίνον εἶναι ὀκτάγωνος ποριφέρεια ἰκανῶν στρεμμάτων περιεζωσμένον δι' ὑψηλῶν τειχῶν καὶ φρουρίων. Ἐμπεριέχει δὲ τέσσαρα αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα, τρεῖς μητροπόλεις, τὸ ἀρχιεῖον τῶν αὐτοκρατορικῶν φρουρῶν, Διοικητήριον, Πανεπιστήμιον καὶ διάφορους μονὰς καλογήρων καὶ καλογραιῶν. Ἡ ὄψις τοῦ Κρεμλίνου εἶναι λίαν ἐπιβλητικὴ· τὰ τείχη εἶναι λευκά, τὰ φρούρια ὑποπράσινα, αἱ πύλαι ροδόχροιστοι, αἱ δὲ ὀροφαὶ τῶν ναῶν κεχρυσωμέναι· τὸ ὄλον παριστᾷ θαυμάσιον σύμπλεγμα. Ἡ τῆς στέψεως πομπὴ ἀρχεῖται ἐκ τῶν στρατῶν τοῦ ἵππικοῦ, ἀπεχόντων τέσσαρα μίλια ἀπὸ τοῦ Κρεμλίνο.

Πρῶτα τῆς ἐρίσθεισις ἡμέρας τῆς τελετῆς, ἐξήκοντα κήρυκες, ἐπὶ ἵππων φαιοχρόων, διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ τελετάρχου, φαίνονται πρὸ τῶν πυλῶν τῶν ἀνωτέρω στρατώνων, τοὺς ὁποίους ὁ συνταγματάρχης ἐρωτᾷ: «τί τὸν θέλουσι;—Ὁ Κζάρος σὲ διατάσσει νὰ με ἀκολουθήσῃς.» Εἶναι ἡ ἀπάντησις· καὶ πάραυτα αἱ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ τὸ τάγμα, ὅπερ ἀνέμενε τὸ κέλευσμα, καλπάζει ἐκτὸς καὶ ἀκολουθεῖ τοὺς κήρυκας· οὗτοι εἶτα χωροῦσιν εἰς τοὺς στρατῶνας τῶν λογχοφόρων, ἐνθα τὸ αὐτὸ λαμβάνει χώραν· εἶτα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐκεῖθεν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐνθεν ὁ κληῖρος ἐνοῦται, εἶτα εἰς τὰ δικαστήρια ὅθεν οἱ δικασταὶ ἀκολουθοῦσιν, εἶτα εἰς τὰ ἀρχιεῖα τῶν στραταρχῶν τῆς Εὐγενείας, εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, εἰς τὰς διαφόρους συντεχνείας, εἰς τοὺς διοικητὰς, εἰς τὰς πρεσβείας τῶν διαφόρων μερῶν τῆς αὐτοκρατορίας, εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς συλλόγους κλπ. Ἐκαστοὶ τούτων ἀπαρτίζουσιν ἰδιαιτέρον σῶμα, κληθέντες ὑπὸ τῶν κηρύκων κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον. Ἡ πομπὴ χωροῦσα αὐξάνει εἰς τοιαῦτον βαθμὸν, ὥστε ἡ μὲν κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι εἰς τὸ Κρεμλίνον, ἡ δὲ οὐρὰ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Ἀφικνούμενοι εἰς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τὴν πύλην εἰσέρκουσιν αὐτὴν κεκλεισμένην· οἱ κήρυκες τότε σαλπίζουσι, καὶ ὁ φρούραρχος ἐμφανί-

— Δὲν βλέπω πῦ. . . ἐτραύλισεν.

— Ἄ! δὲν βλέπετε πῦ, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη εἰρωνικῶς· λοιπὸν θὰ σᾶς ὑποδείξω ἐγώ. Ἀπωλέσατε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον τοῦτο εἰς Μαρέιλ, εἰς τὸν θάλαμον νεάνιδος, ἥτοι εἰς ἱερὸν θυσιαστήριον, ἀπαραβίαστον δι' ἀνθρώπων ἐντιμον.

ἘΡΡΟΙΕΤΤΗ ἀπεμακρύνθη πελιδνὸς ἐκ τρόμου.

— Λοιπὸν, ὑπέλαθεν ἡ Ἐρριέττη, θὰ ἐρωτήσητε ἀκόμη διατὶ δὲν σᾶς ὑπεδέχθην, ὡς ἄλλοτε, με ἀγάλας ἀνοικτὰς;

Ἄθλιε, ἄθλιε! ἀνέκραξε μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν τῆς, ἰδοὺ ὅτι ἐπράξατε! Καὶ υἱὸς μιᾶς γυναικὸς, ἥτις ἔχει ὅλας τὰς ἀρετὰς! Αὐτῆ, ἡ δυστυχῆς μήτηρ δὲν γνωρίζει τίποτε· ἔσχον τὴν γενναιότητα ν' ἀποκρύψω ἀπ' αὐτῆς τὴν φρικαλέαν ἀλήθειαν. . . Ἄ; ὁσέ μου, ἐὰν μόνον εἶχεν ὑποψίαν τινὰ θὰ ἀπέθνησκεν!

ἘΡΡΟΙΕΤΤΗ ἀρνήθη.

— Σιωπὴ! ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις κατακεραυνοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός, μὴ προστίθετε εἰς τὴν ἀτιμίαν σας καὶ τὸ ψεῦδος. . . Ὅτι συνέβη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἰωάννης Βαγιγιάν, τὸ γνωρίζω. . . Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀληθὲς, δὲν ὀμιλεῖ· καὶ ὅμως αὐτὸς ἦλθε καὶ μοι εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶνε εἰς ἄθλιον! Δὲν ὀμιλεῖ μὲν, ἀλλὰ γίνεται καταληπτὸς, ἐπειδὴ ἡδυνήθη τὰ πάντα νὰ μοι εἴπῃ. . . Καὶ θὰ τολμήσητε ν' ἀρνηθῆτε! Ὅχι, ὄχι, δὲν εἰσπορεῖτε νὰ ἐχῆτε τοῦτο τὸ θράσος.

ἘΡΡΟΙΕΤΤΗ ἦτο συντετριμμένος.

— Ἐρριέττη, εἶπε, νομίζω ὅτι ἡδύνατο οὕτω νὰ δικαιολογηθῇ, σᾶς ὀρκίζομαι, δὲν ἤγγισα τὴν Ἰωάννην Βαγιγιάν.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἡ δυστυχῆς ἀπέθανε! Σεῖς δὲ ὠθήσατε αὐτὴν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν. Μάλιστα, ἐφρονέυσατε τὴν Ἰωάννην Βαγιγιάν, τὴν ἀξίεραστον μνηστῆν, λατρευομένην ὑπὸ γενναίου τινὸς νεανίου, ὅστις εἶνε σήμερον ἱππότης τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ! Ἰδοὺ ὅτι καθιστᾷ ὑμᾶς ἕνα ἄθλιον, ὅτι ἀποτυποῖ ἐπὶ τοῦ γετώπους τὸ ἀνεξάλειπτον στίγμα τῶν ἀτίμων!

Τετραγαγμένος ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ τείνων πρὸς τὴν ἀδελφὴν του τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του:

— Ἐρριέττη, χάριτα, χάριτα, ἀνέκραξεν.

— Ἄ! ὑπέλαβε μετὰ τινος ἀηδίας, μοῦ ἐμπνέετε οἰκτον! . . . Ἐγέρθητε, ἐξηκολούθησε, δὲν ὀφείλετε νὰ ζητήσητε ταύτην παρ' ἐμοῦ· δὲν εἶμαι δικαστὴς σας ἐγώ. Ἐγέρθητε!

— Ἡ Ἰωάννη Βαγιγιάν δὲν ἀνεγνώρισε τὸν ἀνὰνδρον ὅστις ἐπετέθη κατ' αὐτῆς, ἠξέυρετε τοῦτο;

— Μάλιστα,

— Ὁ Λυκογιάννης ἔδραμεν εἰς βοήθειάν τῆς, ὁ ἄθῶος Λυκογιάννης κατηγγέλην ὑπ' αὐτῆς ὡς ἔνοχος, γνωρίζετε καὶ τοῦτο;

— Μάλιστα.

(ἀκολουθεῖ)